

A Nagy Buli szapphói strófában

Koczka Györgynek

Mérgező város. S te, a szél ezüstös
úti porától patinás tünemény(!)
– *táncosan*, mint régi idők mezőin:
hol vagy, elődöm?

Ujjainkban és az agyunkban is gép
zakatol vagy bűg; de se vér, se tinta
(persze, nincs is – ha elavult a toll már –
mit belemártsunk).

No, de ez a zaj? A közöny sisakja
rejtí arcuk, s jaj, *unalom/ha* költők
eleven, megnőtt hada hörg időnek
fergetegével!/
/

Boldog-é álmuk letarolva végképp?
(ott van a helyük, üres, íme, mégis).
Gerlepárok, lecsupaszítva minden
intimitás és

minden érték szétszogatott. Ma nincs jobb:
tűrjük *elfajult cudarok dagályát!* –
(Hajlított terror, nagyidő sokunkat,
számtalan csapda

s fergeteg villámtüze várt, s a szellem
olykor egy ócska esernyő alatt, ha
félt, igaz, csak fél-szavakat, de sűgött
társa fűlébe).

Kint a kicsiszolt cinikus világban
mint csellengő eb, fut a zord jövőkép,
dörgölődik üzletelőkhez... S úrré
tágul a seb bent.

Obsitos hologram

Kitárt kar, ajtó, meddig terjed lényed
(mint hőség, természeti hatalom)
a korban s kortalanban? – éned
tükörképe: ősz akarat vajon?

A viszolygások, a veszteségérzet
s a féltés! – már nem is az anyaföld
hívószavát, kódolt parancsát érzed,
mint annyiszor, ha „bicskád beletört”.

A firmamentum lepattogzott hányszor;
s te mégis mélyben, a fenéken itt
a múlt morzsái után kotorászol,
elorzott tengerek kavicsait

keresnéd alábukva – „nem maradtak
kifúrható ellenhajók?” – ma is.
Testőre volnál – kinek! – önmagadnak?
Elernyedsz, mozdulatod rég hamis.

Rejtély rímek közt

Gyulladt szemmel visszapillantani, amerre a
körforgást még sejteni lehet. A sóhajtások is
megkoptak; kár megalázkodni, ha már a leg-
együgyűbb hódításvágy sem hiteget. Egy régi
rémmese, egy ódon borospince, egy igaz sem volt
mosoly a madárijesztőnek kölcsönzött kalap alatt.
Bár korhadó gyökér lehetnél még valahol(?) –
a semminél az sem lenne bizarrabb.